

Reinhard Kaiser-Mühlecker

Fremmed sjæl, mørk skov

Oversat af Jacob Jonia

*Oversat efter: Reinhard Kaiser-Mühlecker, Fremde Seele,
dunkler Wald. © S. Fischer Verlag GmbH, Frankfurt am
Main 2016. Med venlig tilladelse af S. Fischer Verlag GmbH,
Frankfurt am Main.*

”De forbandede russere,” sagde Alexander Fischer efter en lang pause og skubbede sit tomme glas hen over bardisken, som han havde lænet sig op ad siden før middag. ”Sikke meget besvær vi har haft med dem allerede! Og der er mere på vej ...”

Klokken var to. De var de eneste gæster på værtshuset, kun ved stambordet nede bagi sad det ranglede postbud og spiste frokost, mens han læste avis. Selvom han var kommet for et godt stykke tid siden, var mærkerne efter hans sko endnu ikke tørret på gulvbrædderne. Et blad hvirvlede ind under døren – birk.

”Tror du? Det er ellers længe siden, man har hørt noget fra den kant,” sagde værten uden at se på Alexander. Han stod bag disken og læste også i en avis. Hans solbrune, leverplettede isse var så blank, at den nærmest virkede selvlysende. Han lukkede avisen og tog Alexanders glas. Omhyggeligt skyllede han det af, holdt det hen under tappehanen, fyldte det og skubbede det tilbage over disken.

”Jeg er ved at læse en bog,” sagde Alexander og tog fat om glasset. ”I de seneste årtier er der gang på gang dukket russiske ubåde op i svensk farvand. Selv her i de senere år. Der kan man se, hvordan de er. En flok provokatører. De provokerer hele tiden.”

”Russerne, mener du?”

”Ja da. Hvem ellers?”

”Jeg har aldrig hørt om den ubådshistorie før.”

”Det begyndte helt tilbage i 60’erne,” sagde Alexander, slap glasset og rettede på kravespejlet i sin uniform. ”Jeg skal spørge min søster, måske ved hun noget mere. Hun har jo boet deroppe de sidste par år sammen med en amerikaner.”

”I Sverige?” spurgte værten. ”Sagde du ikke, at hun boede i Wien?”

”Nej, nej.” Alexander rakte igen ud efter sin fadøl. ”Det er ved at være længe siden.” Han betragtede glasset, ligesom for at finde svar på et eller andet. Så vendte han sig mod den ene side. ”Taler du for resten i telefon med hende?”

Jakob svarede ikke. Han sad på en barstol med hovedet støttet i hænderne. Selvom der næsten var femten års forskel på de to brødre, lignede de hinanden som to dråber vand. De var begge mørkhårede med gråblå øjne. Begge var slanke, men Alexander var et hoved højere end Jakob, men man kunne selvfølgelig ikke vide, om lillebroren blev ved med at vokse. Hvis Jakob ikke havde haft åbne øjne, kunne man have troet, han sov. Dunene på hans overlæbe lignede snavs, han enten havde overset eller glemt at vaske af. Alexander skubbede til ham.

”Hey,” sagde han. ”Jeg spurgte dig om noget.”

”Nej,” sagde Jakob og tog hænderne ned. ”Hun ringer næsten aldrig. Sidste gang var i sommer.”

”Jeg hører stort set heller aldrig fra hende. Så det er i grunden mærkeligt, at hun gav lyd fra sig i går.”

Alexander tog en slurk, så stillede han glasset på disken igen og tørrede sig over læberne.

”Han skal også have én til,” sagde han henvendt til værten.

”Han har ikke drukket ud.” Værten så spørgende på Jakob, der ikke rørte sig.

”Den er doven. Giv ham et nyt glas.”

Værten trak på skuldrene,appede en lille fadøl, som han anbragte foran Jakob og fjernede det halvfylde glas.

”Du behøver ikke at drikke det,” sagde han, men Jakob rakte allerede ud efter øllen.

”Du har ret, man hører muligvis ikke så meget, men den russiske bjørn sover kun. Det er helt sikkert. Den skal nok vågne igen på et tidspunkt. Og så sker der noget, vent og se. Det billede bruger russerne for resten selv, vidste du dét? De ser sig selv som én stor bjørn ...”

”Du skal ikke ønske dig, at der kommer krig,” sagde værten. ”Det er det mest forfærdelige. Min mor mistede alle sine tre brødre under krigen. Selvom jeg gudskelov har været så heldig aldrig selv at opleve en krig, så kan jeg tydeligt huske billederne fra Jugoslavien.”

”Jeg ønsker heller ikke, at der kommer krig. Selvfølgelig ikke. Det er der ingen, der gør. Ingen ønsker sig, at der kommer krig. Men du ved jo selv, hvordan det er. Visse ting er simpelthen uundgåelige.”

Værten sukkede. ”Nå, så galt går det nok ikke,” sagde han. Derpå tog han viskestykket, foldede det sammen og lagde det foran sig. ”Men hvad så dernede? Hvad sker der dér?”

”Dernede? Der er ro på. Af og til dukker et par smuglere op. Med et par våben eller hash eller sådan noget.” Han begyndte at le. ”Men for nyligt snuppede vi en fyr, der smuglede tropetræ. Han havde fyldt sin lastbil med æsler, der var anbragt i nogle store trækasser. Vi kendte ham efterhånden, han kom nok hver anden uge. Vi gjorde altid grin med ’æselhandleren’. Et underligt job, ikke? En af mine kammerater, en uddannet snedker, som kun havde været på stedet i nogle få dage, kunne straks se det. Manden var slet ikke æselhandler. Æslerne var kun et skalkeskjul. Jotobo, hedder træsorten, eller Jatoba. Mørkt, rødligt træ, som koster en formue. Det var selve kasserne, det drejede sig om.”

”Hm,” kom det fra værten. ”Hvad sker der med sådan en fætter?”

”Vi overdrager ham til det lokale politi. Jeg aner ikke, hvad de gør ved ham. Måske lader de ham

løbe igen med det samme, hvis han giver dem lidt under bordet. Måske anbefaler de ham at tage en anden rute. Men det er ikke vores bord.”

”Hm,” kom det igen fra værten. ”Så længe der er ro på, er alt godt.” Det lød, som om han talte til sig selv.

”Ja, jeg kan godt lide, når der er ro på, men det er ved at blive mig et nummer for roligt,” sagde Alexander. ”Jeg har sendt en ansøgning om at blive forflyttet. Jeg får sikkert afslag. Den slags bliver aldrig bevilget i første forsøg. Man skal søge flere gange.”

”Hvor vil du gerne hen?”

”Op nordpå til grænsen mod Serbien.”

”Du må være vanvittig.”

”Hvorfor det?” Alexander strakte sig. ”Om to højst tre uger tager jeg af sted igen. Lige så snart min ryg har det bedre.”

”Hvordan skete det for resten?” spurgte værten.

”Hesten smed mig af,” sagde Alexander.

”Hesten? Er der stadig beredne tropper? Tiden står åbenbart stille dernede.”

”Ja, det gør den faktisk,” sagde Alexander, og der var noget i hans stemme, der lød vemodigt. Han fortiede, at ulykken ikke var sket i tjenesten. Han var den eneste blandt de væbnede styrker, der havde en særlig tilladelse til at forlade lejren hver anden dag for at tage ud at ride. De andre foretrak

at blive i lejren og benytte klatrevæggen eller træne i fitnessrummet for at holde sig i form og få dagene til at gå. ”Tiden står ganske rigtigt stille. Men i hvert fald skal jeg gå med det her elendige korset og må ikke engang sætte mig ned.”

”Okay.”

Fra det bageste bord lød en klirren af tallerkener og bestik. Postbuddet havde rejst sig op og taget sin varme jakke på, der havde samme mørkeblå farve som resten af hans tjenesteuniform, og nu ledte han efter noget i sine lommer. Han bøjede sig ned for at kigge ind under bordet, før han igen rettede sig op og lagde avisen tilbage på disken, sagde farvel og gik sin vej, idet han løftede det ene ben lidt højere end det andet. Lige så snart han var ude af døren, satte værten en streg i et lille hæfte, tog viskestykket og gik ned bag i lokalet. Også han kastede et blik ind under bordet – mens han lagde den ene hånd på bordpladen – for at lede efter dét, der åbenbart var faldet ned, men han kunne heller ikke se noget. Så ryddede han af bordet og tørrede det over med viskestykket. Alexander så på ham imens.

”Vi må også hellere gå,” sagde han. ”På den anden side: Hvad skal man foretage sig derhjemme i det her vejr? Vi kan lige så godt blive her. Eller hvad siger du?”

”Jeg ved ikke rigtigt,” svarede Jakob. ”Jeg synes godt, vi kan køre.”

For første gang siden de var kommet, så Alexander rigtigt på sin bror og opdagede, at kedsomheden stod malet i ansigtet på lillebroren, der altid havde set op til ham, og som aldrig kunne få nok af hans historier: I flere timer havde Jakob set billeder og film på Alexanders mobil fra alle mulige øvelser og manøvrer. Pludselig gik det op for Alexander, at Jakob havde siddet og hængt hele tiden uden at vise den mindste interesse for det, han fortalte. Skønt han sagde til sig selv, at det ikke behøvede at have noget med ham at gøre, og at broren nok havde andre ting at tænke på – hvor gammel var han? femten? eller kun fjorten? – så blev Alexander trods alt skuffet og lettere irriteret. Hans humør dalede flere grader.

”Godt,” sagde han tørt. ”Godt.”

Han tog sit glas og tømte det i en slurk. Jakob nølede et kort øjeblik, inden han gjorde det samme.

”Vi går,” sagde Alexander til værten, der var i færd med at bære servicet ud i køkkenet. ”Skriver du det på regningen?”

”Selvfølgelig, Alexander,” svarede værten og puffede til svingdøren ud mod køkkenet. ”Så ordner vi det, inden du rejser igen.”

Jakob gled ned fra barstolen og gik med hastige skridt hen imod døren. Alexander tog cigaretterne fra bardisken og fulgte efter. Endnu et birkeblad var blæst ind. Det var nøjagtigt lige så stort, selv

farverne var de samme. Alexander standsede, satte sig på hug med rank ryg, en overgang mindede han lidt om en linedanser, mens han samlede det ene af bladene op. Han betragtede det snavsede blad med de små takker i kanten og rejste sig op igen. Jakob stod i den åbne dør og ventede. Selvom Alexander kun kunne se en del af Jakobs ansigt, lyste det langt væk, hvor utålmodig han var. Ligesom faren, tænkte Alexander. Nøjagtigt ligesom ham. Tanken muntrede ham op og fik irritationen til at lægge sig. Han vendte sig om endnu en gang, smilede bredt og gjorde en form for honnør. Værten stod igen bøjet over avisen og løftede kun hagen, som om han ville sige: Ja ja.

Det var sent på efteråret, og vinteren lyste så småt ud af alle ting. Kun bleggule, knastørre majs ventede stadig på at blive høstet, de resterende marker virkede triste og tomme, nærmest forpinte og drænet for kræfter, og der var ingen mennesker at se nogen steder. Alle gårdene, de kom forbi, gav et forladt indtryk, selvom flere af dem var sat i stand. Kun lugten af svinemøg, der trak fra den ene gård til den anden uden at aftage i styrke, var tegn på, at her boede nogen. Brødrene kørte de fem kilometer uden at veksle et ord. Ikke så snart var bilen standset, før Jakob stod ud og forsvandt i en af gårdens avlsbygninger. Det regnede stadig. Himlen hang lav og tung over den vidtstrakte dal,

som en tredive meter høj motorvejsbro skar igennem. Alexander standsede motoren, trak håndbremsen og rystede på hovedet. Han kom i tanker om, hvordan hans tilværelse havde set ud, da han selv var på Jakobs alder. Det var så længe siden, og der var så lidt tilbage fra dengang. Han havde været elev på katedralskolen i K. Og allerede som barn havde omverdenen mødt ham med en slags forskud på den respekt, der ville blive ham til del, når han var færdiguddannet som præst. Hvordan kunne det være, at to livsforløb, der var begyndt samme sted, allerede så tidligt udviklede sig forskelligt? Det undrede han sig gang på gang over.

Han lagde birkebladet i midterkonsollen og trak låget hen over det. Så stod han ud, låste udlejningsbilen og gik mellem pytterne hen imod huset. Han tog bagtrappen op til sit værelse. Før han trådte ind, standsede han og lyttede. Nede fra køkkenet hørte han stemmer. Det måtte være bedsteforældrene, der var blevet tunghøre og derfor talte højt. Han gik ind på værelset. Han måtte tænde lys, for herude var det langt mørkere end i landsbyen. Han låste døren, klædte sig om og hængte sin uniform på en bøjle. Iført cowboybukser og trøje stillede han sig hen til det åbne vindue med lindetræet udenfor, der rakte sine grene opad, så de skræbede mod tagrenden. Gennem trækronen blæste en kølig luft ind til ham.

Regndråbernes susende og trommende lyd overdøvede motorvejens larm. Kun af og til hørte man et dybt, metallisk drøn, som om et uhyre, en kæmpe et sted i det fjerne – eller i en drøm – trampede hen over løse jernplader. I luften hang der stadig en sødlig lugt af rådne asparges, som en lastbil havde haft med fra et eller andet østland, da den for et år siden styrtede ned fra broen.

Det var år og dag siden, han havde opholdt sig her i længere tid, kun til jul plejede han at være hjemme i to eller tre dage, og det forekom ham næsten at være et rent tilfælde, at han var her nu. Militærlægen havde foreslået ham at tage hjem på orlov – og Alexander havde ikke haft lyst til at sige, at han ikke var meget for at se sin familie. Han ville ikke regnes for en af dem, der kun opholdt sig i det fremmede, fordi de ikke kunne holde deres hjemland ud eller var stukket af fra et eller andet. Derfor havde han takket for forslaget og tænkt ved sig selv: Hvorfor ikke? Jeg kan jo altid gå hen på kroen ...

Han blev stående dér et stykke tid, så lukkede han vinduet igen, satte sig ved skrivebordet og tændte den lille lampe med grøn skærm. Han sukede. Det gjorde godt at sidde ned. Han gned sig på armene. Der var koldt i rummet. Han skænkede sig et glas snaps og kastede et blik hen

mod vækkeuret på natbordet. Tre timer dagligt, havde lægen sagt. Om formiddagen havde han siddet ned i en time, den korte biltur talte ikke med – så nu havde han et par timer tilbage. Han tog en bog fra stakken foran sig, slog op på den side, hvor bogmærket lå, og begyndte at læse. Ligesom han havde fordybet sig i Bibelen og i skrifter af kristne teologer og romerske forfattere, da han var ung, således fordybede han sig nu i værker om krigsførelse.

Jakob tog sin kedeldragt på og ryddede op i værkstedet, fejede gulvet og gav sig til at sortere de små rum med skruer og møtrikker – sådan som han næsten altid gjorde, når han ikke vidste, hvad han ellers skulle give sig til